

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Vladimir Kovali în numele inculpatei, prin care solicită casarea sentinței Judecătorei mun. Chișinău, sediul Botanica din 22 decembrie 2016 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2018, în cauza penală în privința lui

Fesunenco Alla XXXXX, născută la XXXXX, originară din XXXXX, domiciliată în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 16.02.2016 - 22.12.2016;

instanța de apel: 20.01.2017 - 02.02.2018;

instanța de recurs: 23.11.2018 - 20.02.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Central din 22 decembrie 2016, inculpata Alla Fesunenco a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis.

S-a dispus încasarea de la Alla Fesunenco în beneficiul lui Tatiana Tatiuc, prejudiciul material cauzat în sumă de 1 724 lei și prejudiciul moral cauzat în sumă de 10 000 lei.

A fost încasat de la inculpata Alla Fesunenco în beneficiul statului cheltuielile judiciare pentru efectuarea raporturilor de expertiză medico-legale și psihiatrico-legale în sumă de 2 181 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, inculpata Alla Fesunenco, la 15 noiembrie 2015, aproximativ la ora 22.40, aflându-se în preajma

barului „Mexico”, amplasat pe bd. Decebal 76/1, mun. Chișinău, având intenția omorului cet. Tatiana Tatiuc, a atacat-o cu un cuțit, provocându-i plagă înțepată hemitoracelui stâng „pneumotorax”, însă din cauză independentă de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul, deoarece acțiunile ei au fost întrerupte de alte persoane care se aflau în apropierea locului comiterii infracțiunii.

Conform raportului de expertiză medico-legală Nr. 2969/D, în rezultatul examenului medico-legal al cet. Tatiana Tatiuc s-a constatat: plaga tăiată înțepată a hemitoracelui stâng manifestată de prin hemo-pneumotorax pe stânga, excoriații retroauricular pe stânga, torace pe dreapta care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care prezintă pericol pentru viață, fiind calificat ca vătămare corporală gravă.

Astfel, acțiunile lui Alla Fesunenco au fost încadrate în baza art. 27, art. 145 alin. (1) Cod penal, individualizată prin „*tentativă de omor a unei persoane*”.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Anatolie Jereghi în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă recalificarea acțiunilor inculpatei din art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, în baza art. 156 Cod penal.

În susținerea cerințelor sale, apărătorul a indicat că din cumulul de probe administrate în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești se demonstrează incontestabil faptul că acțiunile inculpatei nu erau îndreptate spre lipsirea de viață a părții vătămate, iar învinuirea adusă inculpatei și sentința instanței de judecată se bazează doar pe presupuneri, care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și inculpata Alla Fesunenco, prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă recalificarea acțiunilor sale din art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, în baza art. 156 Cod penal cu aplicarea unei pedepse mai blânde.

Drept motive în susținerea apelului declarat, inculpata a invocat că are la întreținere doi copii minori, anterior nu s-a aflat în conflict cu legea, nu are antecedente penale. A recunoscut vina pe faptul cauzării vătămării corporale, s-a căit sincer de cele comise și îi pare rău de faptele sale. A recuperat prejudiciul material cauzat părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2018, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către avocatul Anatolie Jereghi în numele inculpatei și ultima, cu menținerea fără modificări a sentinței.

4.1. În urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, dar și a argumentelor apelanților, instanța de apel a conchis că lipsesc careva dubii sau bănuieli, care ar putea pune la îndoială temeinicia soluției primei instanțe.

Astfel, în pofida faptului că, inculpata Alla Fesunenco nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a concluzionat că vina acesteia în comiterea infracțiunii imputate, este dovedită integral prin probele administrate și cercetate conform art. 101 Cod de procedură penală, și anume: declarațiile părții vătămate Tatiana Tatiuc (Vol.I, f.d. 190); declarațiile martorilor Eugeniu Saveliev (vol.I, f.d. 191-192), Veaceslav Creciun (Vol.I, f.d.193-194), Evghenii Stasiev (Vol.I, f.d.195); procesul-verbal de ridicare 16.11.2015, (Vol. I, f.d. 29); planșeta ilustrativă (Vol. I, f.d. 30-31); procesul-verbal de examinare a obiectelor din 17.11.2015 (Vol. I, f.d. 32); raportul de constatare medico-legală nr. 5780, (Vol.I, f.d.43); raportul de expertiză medico-legală nr. 2969/D (Vol.I, f.d.44-45); raportul de expertiză medico-legală biologică nr.875 (Vol.I, f.d.53-55); raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 36a-2016 (Vol.I, f.d.61-64); raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 2a-2016 (Vol.I, f.d.70-72).

De asemenea, instanța de apel a menționat că în cadrul examinării cauzei, de către avocatul Vladimir Kovali a fost înaintat un demers, privind numirea unei expertize psihologice în privința inculpatei demersul înaintat a fost admis, fiind dispusă efectuarea expertizei psihologice în privința acesteia. Expertiza a fost efectuată în comisie de către experții judiciari Pancenco Silvia și Ala Bulgaru, iar potrivit concluziilor s-a constatat că, la momentul săvârșirii infracțiunii, inculpata nu s-a aflat, în stare de afect fiziologic, dat fiind faptul că din cele trei etape ale afectului fiziologic etapa astenizării psihice și fizice nu au avut loc. Reieșind din particularitățile psihologice individuale ale personalității expertizatei Alla Fesunenco, precum și din particularitățile situației analizate, expertizata în momentul săvârșirii acțiunilor încriminate, s-a aflat într-o stare emoțională de tensiune psihică, frustrare și confuzie, care au influențat esențial comportamentul, și care nu au atins starea de afect fiziologic.

Instanța de apel a respins versiunea susținută de către inculpată pe întreg procesul penal, privind nerecunoașterea vinei, or, aceasta se consideră ca tendința ultimei să prezinte o stare de fapt nereală și neplauzibilă, care să-i atenueze răspunderea penală, deoarece aceste declarații se combat prin cumulul de probe administrate în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, care au fost verificate în ședința instanței de apel.

Totodată, instanța de apel a indicat că, declarațiile inculpatei în coroborare cu probele administrate în cadrul cercetării judecătorești urmează a fi apreciate critic,

având scop eschivarea de la răspundere, din motiv că vinovăția acesteia este pe deplin dovedită.

Referitor la argumentele avocatului precum că, greșit au fost calificate acțiunile inculpatei și anume „*tentativă de omor intenționat a unei persoane*”, fiind prezentă lipsa elementelor infracțiunii, instanța de apel a conchis că încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei a fost corect efectuată, fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, concluzie bazată pe probele administrate la caz.

Așadar, instanța de apel a concluzionat că, este neîntemeiată solicitarea apărătorului privind recalificarea acțiunilor inculpatei de la tentativă de omor în baza infracțiunii de vătămare corporală gravă, de vreme ce o trăsătură a aspectului obiectiv al tentativei constă în faptul că acțiunea a cărei executare a fost începută nu și-a produs efectul din cauze independente de voința inculpatei.

De asemenea, instanța de apel a respins ca fiind nefondate declarațiile inculpatei care a menționat că, nu ar fi avut neînțelegeri cu partea vătămată, de vreme ce din declarațiile părții vătămate, rezultă că anterior a avut conflicte cu inculpata în perioada pe când aceasta lucra cu soțul ei.

Instanța de apel a reținut faptul că, inculpata i-a aplicat părții vătămate 3 lovituri cu cuțitul în parte stângă toracică sub mână, în rezultatul cărora i-a fost cauzate 2 plăgi, a treia lovitură a fost în degetul lui Eugeniu Saveliev, care a pus mâna să o protejeze. În geaca ei fiind depistate 3 găuri provocate de cuțit, fapt confirmat atât de inculpată, de parte vătămată, cât și de martorul Eugeniu Saveliev, care a declarat că a intervenit în timpul când inculpata intenționa să aplice a treia lovitură, dorind să apuce cuțitul cu mâna dreaptă, fiind înjunghiat în degetul mijlociu, cuțitul fiind luat de la inculpată de către Veaceslav Creciu, fapt confirmat de ultimul.

În acest context, instanța de apel a menționat că, potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 2969/D, la cet. Tatiana Tatiuc s-a depistat plagă înțepată a hemitoracelui stâng manifestată prin hemo-pneumotorax pe stânga, excoriații retro-auriculare pe stângă, torace pe dreapta, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatică a unui obiect tăietor înțepător, posibil în timpul și circumstanțelor indicate, care prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică vătămare gravă. Luând în considerație localizarea anatomică și caracterul morfologic al leziunii corporale depistate, producerea acestora în timpul căderii din poziție verticală se exclude, prin automutilare puțin probabil.

Subsecvent, instanța de apel a reținut declarațiile părții vătămate, cât și a martorului Eugeniu Saveliev, care au declarat că, dacă nu interveneau, inculpata continua s-o lovească cu cuțitul pe Tatiana Tatiuc, astfel, din cauze independente de voința ei, acțiunea în săvârșirea infracțiunii de omor, nu și-a produs efectul.

Mai mult, instanța de apel a respins ca fiind nefondate alegațiile apărării precum că, inculpata nu a avut intenția de a o omorî pe Tatiana Tatiuc, ci doar a aplicat spontan lovituri cu cuțitul, ca rezultat al acțiunilor din partea părții vătămate și a soțului acesteia Veaceslav Creciuc și Veaceslav Saveliev, care îl băteau pe concubinul său, deoarece din declarațiile date atât de către inculpată, partea vătămată și martorii audiați, s-a constatat cert că ultimii nu i-a aplicat lovituri lui Evghenii Stasiev. Potrivit declarațiilor acestora, inculpata și partea vătămată se aflau în relații ostile, de ceva timp, din motiv că Tatiana Tatiuc, avea bănuieli că, inculpata ar fi întreținut relații sexuale cu soțul acesteia.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiată alegația apărării precum că, inculpata a comis fapta în starea de afect, or, conform raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 2 a- 2016 din 26.01.2016 a inculpatei, s-a constatat că, în perioada comiterii infracțiunii imputate, tulburări psihice de intensitate psihologică nu a manifestat, avea capacitatea de prevedere și deliberarea acțiunilor sale păstrată, deci, putea acționa cu discernământ, nefiind bolnavă psihic. În timpul comiterii infracțiunii imputate nu se afla în stare de afect patologic, astfel afirmațiile apărătorului precum că acțiunile inculpatei urmează a fi recalificate conform art. 156 Cod penal, nu sunt întemeiate, fiind combătute integral prin probele administrate în respectiva cauză penală.

De asemenea, acest fapt a fost confirmat și prin raportul de expertiză judiciară nr.483 din 17.08.2017, prin care s-a constatat că, la momentul săvârșirii infracțiunii, inculpata nu s-a aflat în stare de afect fiziologic, dat fiind faptul că din cele trei etape ale afectului fiziologic etapa astenizării psihice și fizice nu au avut loc. În momentul săvârșirii acțiunilor încriminate, inculpata s-a aflat într-o stare emoțională de tensiune psihică, frustrare și confuzie, care au influențat esențial comportamentul, și care nu au atins starea de afect fiziologic.

La fel, instanța de apel a respins ca neîntemeiată poziția avocatului inculpatei, privind lipsa intenției de survenire a decesului părții vătămate, or, despre intenția de omor, vorbește modul și caracterul aplicării loviturilor de către inculpată, totalitatea leziunilor corporale cauzate victimei, în regiune vitală a organismului uman, torace din partea stânga și obiectul cu care au fost aplicate loviturile.

Astfel, instanța de apel a conchis că, intenția inculpatei de a o asasina pe Tatiana Tatiuc, este dovedită prin modul și caracterul aplicării leziunii corporale victimei, prin acțiune cu caracter fizico-mecanic, ca urmare fiind plaga înțepată a hemitoracelui stâng manifestată prin hemo pneumotorax pe stânga, excoriații retro auriculare pe stânga, torace pe dreapta, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatică a unui obiect tăietor înțepător, care prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu a fost

calificată ca vătămare gravă. Folosirea mijloacelor apte de a produce moartea - cuțitul, cu care a fost aplicată lovitura, dovedesc despre intenția inculpatei de a o omorî pe Tatiana Tatiuc, adică inculpata a conștientizat consecințele letale ca rezultat a acțiunilor sale și a dorit survenirea lor, iar din circumstanțe independente de voința acesteia aceasta nu și-a produs efectul.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatei, instanța de apel a concluzionat că, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se califică de art. 16 alin. (5) Cod penal, ca infracțiune deosebit de gravă, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatei, care nu figurează la evidența medicului narcolog și nu se află la evidența medicului psihiatru, are doi copii minori la întreținere, de circumstanțele cauzei expuse mai sus; de influința pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei, precum și de condițiile de viață ale familiei inculpatei. Instanța de fond circumstanțe agravante sau circumstanțe atenuante, prevăzute la art. 76-77 Cod penal, nu a stabilit în privința inculpatei.

Astfel, instanța de apel a constatat că, instanța de fond i-a stabilit inculpatei o pedeapsă echitabilă în limitele fixate de norma art. 145 alin. (1) Cod penal, care prevede o pedeapsă de la 10 până la 15 ani închisoare și în limitele aplicabile tentativei conform art. 81 Cod penal, ceia ce constituie 3/4 din maximumul celei mai aspre pedepse.

Referitor la acțiunea civilă, instanța de apel a menționat că, instanța de corect a dispus încasarea de la inculpată a prejudiciului material, care constă din cheltuieli suportate pentru tratament în sumă de 1 724 lei, ce au fost confirmate prin probele anexate și a prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei.

De asemenea, instanța de apel a indicat că, instanța de fond just a conchis încasarea plății cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea expertizelor medico-legale și psihiatrico-legale în prezenta cauză penală și care sunt prevăzute la art. 227 Cod de procedură penală, în sumă de 2 181 lei, din contul inculpatei.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Vladimir Covali în numele inculpatei, în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel într-un alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale, apărătorul susține că instanța de apel și-a bazat decizia de condamnare a inculpatei doar pe presupuneri și a apreciat probele unilateral în defavoarea inculpatei.

Mai mult, avocatul indică că instanțele de fond nu au demonstrat prezența în acțiunile inculpatei a intenției de omor a lui Tatiana Tatiuc, astfel acțiunile inculpatei urmau a fi recalificate conform art. 156 Cod penal.

De asemenea, recurentul atrage atenția asupra faptului că, inculpata are la întreținere 3 copii minori, ultimul fiind născut la 01 iulie 2018.

5.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia, cu menținerea hotărârii contestate, menționând netemeinicia cerințelor solicitate de către recurent, deoarece acesta nu indică nici un argument în susținerea poziției sale. Mai mult, recurentul solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal evidențiază că avocatul - recurent în recursul declarat indică drept temeiuri de casare pct. 6), 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată este expusă neclar, în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că, temeiurile invocate nu și-au găsit confirmarea în cauza dată. Starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanțele de fond, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

Totodată, din textul recursului declarat de către avocat rezultă și dezacordul cu aprecierea probelor care denotă nevinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate.

În acest context se reține că, eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Raportând norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că, temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

De asemenea, din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz, considerând-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt, mai mult a menționat că atât sentința cât și decizia instanței de apel sunt bazate doar pe resupuneri.

Așadar, Colegiul penal examinând cauza a conchis că, la soluționarea acesteia instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele, probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor și în mod întemeiat a menținut sentința prin care Alla Fesuneco a fost condamnată de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal constată că, în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dând o apreciere corectă probelor administrate, examinându-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

Sub aspectul încadrării greșite a acțiunilor inculpatei, și anume că acțiunile inculpatei urmau a fi calificate drept „*vătămarea gravă ori medie a integrității corporale sau a sănătății în stare de afect*”, infracțiune prevăzută de art. 156 Cod penal, Colegiul penal respinge alegația apărării ca fiind neîntemeiată, or, potrivit raportului de expertiză judiciară nr.483 din 17.08.2017, s-a constatat că inculpata la momentul săvârșirii infracțiunii nu s-a aflat în stare de afect fiziologic, dat fiind faptul că din cele trei etape ale afectului fiziologic etapa astenizării psihice și fizice nu au avut loc.

Totodată, Colegiul penal susține poziția instanței de apel care a menționat că, „*(...) intenția de omor a inculpatei, se demonstrează prin modul și caracterul aplicării loviturilor de către inculpată, totalitatea leziunilor corporale cauzate victimei, în regiune vitală a organismului uman, torace din partea stânga și obiectul cu care au fost aplicate loviturile*”.

Prin urmare, Colegiul penal relevă că, în acțiunile inculpatei sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, fiind dovedită vina acesteia prin întreg cumulul de probe cercetate și invocate în pct. 4.1. din prezenta decizie.

Instanța de recurs indică că, argumentele avocatului recurent invocate în recurs au fost obiect de dispută, atât în cadrul instanței de fond, cât și cea de apel, asupra cărora instanțele de fond au formulat și au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, mai mult ca atât din textul hotărârilor contestate se constată o motivare plauzibilă asupra acestora (pct. 4.1. din prezenta decizie).

Cu referire la argumentul apărării precum că inculpata are la întreținere trei copii minori, ultimul fiind născut după pronunțarea deciziei instanței de apel, Colegiul penal atrage atenția că acest fapt nu constituie temei de a casa decizia instanței de apel și dispune rejudecarea cauzei, or, instanța de apel stabilind inculpatei o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, a numit pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea de art. 145 alin. (1) Cod penal.

În acest context, Colegiul penal conchide că, argumentele invocate de către avocat în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Vladimir Kovali în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2018, în cauza penală în privința lui Fesunenco Alla XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **20 martie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan